

Till man och kvinna skapade han dem

Påven tog återigen upp ämnet om relationen mellan mannen och kvinnan. Han förklarade att revbenet inte innebär någon underordning. Franciskus kritiserade överdrifterna i de patriarkala kulturerna, schauvinismen och kvinnokroppens behandling som en handelsvara i dagens mediekultur.

2015-04-30

I den förra katekesen om familjen
stannade jag upp inför den första
berättelsen om hur människan
skapades, i det första kapitlet av
Första Mosebok, där det står: " Gud
skapade människan till sin avbild, till
Guds avbild skapade han henne. Till
man och kvinna skapade han
dem" (1:27).

Idag tänkte jag komplettera
reflexionen med den andra
berättelsen, som vi finner i det andra
kapitlet. Här läser vi att Herren, efter
att ha skapat himlen och jorden, "
formade Herren Gud människan av
jord från marken och blåste in liv
genom hennes näsborrar, så att hon
blev en levande varelse" (1:27). Det
är skapelsens höjdpunkt. Men något
saknas: sedan placerar Gud
människan i en vacker trädgård för
att hon skall odla och vårda den (jfr
2:15).

Den heliga Anden, som har inspirerat hela bibeln, framställer här mannen ensam, utan kvinnan. Något saknas honom: Anden antyder Guds tanke, vad Gud känner när han betraktar människan, när han iakttar Adam ensam i trädgården: han är ensam och fri... men han är ensam. Och Gud ser att detta "inte är gott". Det är som en brist på gemenskap, på fullhet. "Det är inte bra" – säger Gud – och tillägger: " Jag skall ge honom någon som kan vara honom till hjälp" (2:18).

Så visar Gud människan alla djuren, och människan ger varje djur dess namn. Det är ytterligare en bild av att människan är skapelsens herre. Men människan finner inte i något djur någon like. Människan fortsätter att vara ensam. När Gud till slut visar honom kvinnan, erkänner mannen jublande att denna skapelse, och endast denna, är en del av honom:

"ben av mina ben, kött av mitt kött" (2:23).

Äntligen är det en spegling, en ömsesidighet. När en människa vill ta en annan människa i hand måste den ena stå framför de andra. Om de tinte står någon där när man sträcker fram handen saknas ömsesidigheten. Så var mannen, han saknade något för att nå sin fullhet, han saknade ömsesidigheten. Kvinnan är inte någon kopia av mannen. Hon kommer direkt av Guds skapargärning. Bilden av revbenet uttrycker inte någon underordning. Tvärtom uttrycker den att man och kvinna är av samma stoff, att de kompletterar varandra, och att de också har denna ömsesidighet. Det faktum att Gud i denna berättelse skapar kvinnan medan mannen sover betonar just att hon inte på något sätt har skapats av mannen, utan av Gud. Det antyder också något annat: för att finna

kvinnan – vi kan säga för att finna kärleken i kvinnan – måste mannen först drömma om henne, och sedan finner han henne.

Gud anförtror jorden åt mannen och kvinnan. Hans förtroende för dem är generöst, direkt, och fullt. Han litar på dem. Men den onde för in misstänksamhet, otro och misströstan i deras tanke. Så kommer olydnaden mot det bud som skyddade dem. De faller i det allsmäktighetsvansinne som förorenar allt och förstör harmonin. Det kan vi alla känna i oss då och då.

Synden föder misstänksamhet och splittring mellan man och kvinna. Deras relation hotas av tusen olika former av förtryck och underkastelse, av bedräglig förförelse och förödmjukande övermakt, ända till de mest dramatiska och våldsamma formerna. Historien bär på spåren av

detta. Vi kan till exempel tänka på de negativa överdrifterna i de patriarkala kulturerna. Vi kan tänka på de många former av manschauvinism där kvinnan sågs som en andra klassens varelse. Vi kan tänka på hur kvinnokroppen blir en handelsvara i dagens mediakultur. Men vi kan också tänka på den epidemi av misstro, skepsis och rentav fientlighet som sprids i vår kultur, särskilt i en förståelig misstro från kvinnorna, beträffande ett förbund mellan man och kvinna som på samma gång förmår skapa intim gemenskap och bevara skillnadens värdighet.

Om vi inte återvinner sympati för detta förbund, som kan skydda de nya generationerna mot misstro och likgiltighet, kommer barnen att födas allt längre avlägsna från detta förbund redan från modersskötet. Nedvärderandet av det stabila och fruktbara förbundet mellan man och

kvinna är något som alla förlorar på. Vi måste återupprätta äktenskapets och familjens heder! Bibeln säger något vackert: mannen finner kvinnan, de möts, och mannen måste lämna något för att finna henne helt och fullt. Därför skall mannen lämna sin fader och moder för att leva med henne. Det innebär att slå in på en ny väg. Mannen är allt för kvinnan och kvinnan är allt för mannen.

I vår tid är det ett mäktigt och spännande kall för oss troende att bevara förbundet mellan mannen och kvinnan, även om de är syndare och sårade, förvirrade och förödmjukade, misströstande och osäkra. Samma berättelse om skapelsen och synden avslutas med en vacker ikon: " Herren Gud gjorde kläder av skinn åt mannen och kvinnan och klädde dem" (1 Mos 3:21). Det är en överraskande bild av ömhet gentemot detta par av syndare: Guds ömhet gentemot

mannen och kvinnan! Det är en bild
av faderlighet gentemot det
mänskliga paret. Gud själv vårdar
och försvarar sitt mästerverk.

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

Översättning: Vatikanradion

Libreria Editrice Vaticana /
Rome Reports

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/till-
man-och-kvinna-skapade-han-dem/](https://opusdei.org/sv-se/article/till-man-och-kvinna-skapade-han-dem/)
(2026-02-15)